

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/63/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2622010067
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2622010067.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Rudolfa Botta a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaných A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XX a E. E., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom F. G. XXXX, pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaných a prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 30.01.2024, č. k. 1T/9/2022-861, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.06.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných A. B. a E. E. a prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Okresný súd Senica (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 30.01.2024, č. k. 1T/9/2022-861, uznal obžalovaných A. B. a E. E. (ďalej aj obžalovaný, resp. obžalovaní) za vinných zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že obžalovaní ako príslušníci Policajného zboru Slovenskej republiky služobne zaradení na Obvodnom oddelení Policajného zboru Malacky, dňa 30.03.2019 o 20:04 h ako motorizovaná dvojčlenná hliadka Policajného zboru s volacím znakom C. XXX na služobnom cestnom vozidle zn. KIA Sportage, H., TEČ: C. po predchádzajúcej dohode a krátko potom, ako členovia rybárskej stráže G. I. a J. A. sankcionovali otca obžalovaného nstržm. A. B. - C. B., bytom D. K. XX v čase o 19:32 h pri rieke Morava za rybolov zakázaným spôsobom a spísali s ním záznam o previnení a potom, ako C. B. v prítomnosti rybárskej stráže telefonoval s obžalovaným nstržm. A. B., ktorý mu do telefónu povedal „idem tam a zoberiem mu techničák“, bez zákonného dôvodu, bez súhlasu nadriadeného, v rozpore s § 2 ods. 1 písm. j), písm. k), § 8, § 9, § 18 ods. 1 a § 23 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, v rozpore s § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, s § 69 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a v rozpore s internými predpismi - čl. 9 ods. 3, ods. 6 nariadenia Prezídia Policajného zboru č. 80/2018 o činnosti základných útvarov služby poriadkovej polície, čl. 12 ods. 3, ods. 7 nariadenia Prezídia Policajného zboru č. 55/2018 o vykonávaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, konaní o dopravných nehodách a dopravno-inžinierskej činnosti a čl. 14 ods. 1 nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 68/2010 o používaní služobných cestných vozidiel, svojvoľne opustili svoj služobný obvod a inštruktážou určený úsek hliadkovej činnosti a na lúke na mieste zodpovedajúcom súradniciam N 48o33'42,35 a E 16o57'23,041 v katastri obce C. E. I. v služobnom obvode Trnavského kraja a okresu Senica zastavili a kontrolovali osobné motorové vozidlo zn. Ford Maverick TEČ: C. vodiča G. I. a kontrolovali totožnosť spolujazdca J. A., ktorí v uvedenom čase vykonávali činnosť rybárskej stráže a následne vodičovi v zmysle § 70 ods. 1 písm. d/ zadržali

vodičský preukaz a podľa § 72 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke zadržali aj osvedčenie o evidencii, pričom predmetný služobný zákrok vykonali s cieľom pomstiť sa rybárskej stráži za sankcionovanie C. B. - otca nstržm. A. B., čím neoprávnene zasiahli do ich práv a slobôd a neoprávnene zadržali vodičovi G. I. vyššie uvedené doklady.

Za to okresný súd obžalovanému B. uložil podľa § 326 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) a § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého mu podľa § 51 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienienečne odložil a zároveň mu podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu probačného dohľadu v trvaní 3 roky. Podľa § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zúčastniť sa v skúšobnej dobe na psychologickom poradenstve a podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona je obžalovaný povinný strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Za to okresný súd obžalovanému E. uložil podľa § 326 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) a § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého mu podľa § 51 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienienečne odložil a zároveň mu podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu probačného dohľadu v trvaní 3 roky. Podľa § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zúčastniť sa v skúšobnej dobe na psychologickom poradenstve a podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona je obžalovaný povinný strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní obžalovaní uviedli, že podávajú odvolanie proti výroku o vine a prítomný prokurátor zahlásil odvolanie proti výroku o treste u oboch obžalovaných v ich neprospech.

Prokurátor v písomne odôvodnenom odvolaní uviedol, že súd pri ukladaní trestu obžalovaným použil ustanovenie § 39 Trestného zákona s prihliadnutím jednak k pomerom obžalovaným, a to že neboli doteraz súdne trestaní, viedli riadny život, jednalo sa u nich o jednorazové vybočenie z riadneho vedenia života, ako aj vzhľadom na dlhší časový odstup od spáchania skutku. Ukladaný trest však podľa jeho názoru je v rozpore s § 39 Trestného zákona pre absenciu zákonných podmienok na mimoriadne zníženie trestu. U obžalovaných neboli zistené mimoriadne pomery, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, keď v danom prípade boli zistené obvykle osobné a rodinné pomery, ktoré sa vyskytujú u mnohých iných páchatel'ov, preto nemôžu byť dôvodom pre mimoriadne zníženie trestu. Zároveň u obžalovaných ani nedošlo ku skutočnému prijatiu zodpovednosti za svoje konanie a ku kritickému postoju k spáchanej trestnej činnosti, naopak svoje protiprávne konanie popierajú, zľahčujú a bagatelizujú. Poukázal na viaceré negatívne aspekty páchanej trestnej činnosti, ktoré zvyšujú stupeň závažnosti ich protiprávneho konania, a to konkrétne neoprávnené a bezdôvodné využitie prostriedkov ozbrojeného bezpečnostného zboru za účelom vykonania odvetného, personálne motivovaného služobného zákroku. Preto je uložený trest v zjavnom rozpore so zásadou generálnej prevencie a dostatočne nevyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou tak, ako to má na mysli § 34 ods. 1 Trestného zákona. Navrhol napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušiť a obžalovaným uložiť nepodmienienny trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Obžalovaný E. prostredníctvom svojho obhajcu v písomne odôvodnenom odvolaní uviedol, že skutková veta obžaloby a rozsudku (predtým uznesenia o vznesení obvinenia) nie je pravdivá, pretože neobsahuje vo vz'ahu k jeho osobe akékoľvek vedomé zavinenie. Nedopustil sa žiadneho protiprávneho konania, nemal vedomosť o tom, že spoluobžalovaný komunikoval so svojim otcom a o čom sa rozprávali v čase skutku. Služobný zákrok bol štandardný a v ňom neporušil svoje povinnosti policajta a nemôže zodpovedať za svojho kolegu, aké pohnútky ho viedli ku kontrole vozidla členov rybárskej stráže I. a A.. Nemal vedomosť, že cieľom kontroly, ktorá sa uskutočnila na podnet A. B., mala byť pomsta rybárskej stráži za sankcionovanie jeho otca. Priebeh celej akcie vychádzal z toho, že jeho kolega mal osobný záujem, o ktorom ho neinformoval, on bol iniciátor kontroly a tak sa mohol len domnievať, že ide o štandardný postup. Podľa jeho názoru tvrdenie súdu, že ako veliteľ hliadky musel vedieť, že kontrola poškodených nenapĺňa pojmové znaky účasti na cestnej premávke, kontroly sa aktívne zúčastňoval a z priebehu skutku je zrejmé, že musel byť informovaný z akého dôvodu, nie je ničím odôvodnené, nakoľko sám súd uvádza, že A. B. mal na spáchanie skutku motív, ale vo vz'ahu k nemu to neuvádza. Jeho činnosť ako velitel'a hliadky v čase skutku sa nelíšila voči štandardom ako sa služba vykonávať má, nikto ho neusvedčil, že konal protiprávne, keď nie je nič neobvyklé, že hliadka pri preverovaní vojde aj do iného okresu a takisto nie je nič výnimočné, že vozidlo, ktoré zide z cesty na lúku nemôže byť kontrolované. Výsledkom kontroly bolo zadržanie vodičského preukazu a osvedčenie o evidencii vozidla, pričom nikde sa nespomína, že toto prebehlo riadnym spôsobom, pretože aj podľa vyjadrenia poškodeného vodičský preukaz bol poškodený a vozidlo malo technické poruchy a bol dôvod

na zadržanie dokladov. Keby mal vedomosť, že A. B. chce vykonať služobný zákrok s motívom pomsty, v žiadnom prípade by nikdy nič také nedopustil. Po celú dobu sa správal profesionálne, bol ochotný strpieť aj zaznamenávanie zákroku prostredníctvom mobilných telefónov, pretože si bol vedomý, že nič protiprávne nekoná. Súd v odôvodnení rozsudku neuvádza žiadne argumenty, podľa čoho usúdil, že sa mali dopustiť trestnej činnosti spoločne. Namietal, že nikto sa nevysporiadal s dôvodnosťou zásahu, nakoľko kontrolou boli odhalené priestupky zo strany kontrolovaného vodiča a až po odstránení týchto dôvodov mu bol vydaný nový vodičský preukaz a vrátené osvedčenie o evidencii vozidla. Len z dôkazov možno vyvodiť záver, či je alebo nie je zodpovedný za spáchanie trestného činu. Navrhol, aby odvolací súd sám rozhodol tak, že ho v zmysle § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby.

Obžalovaný B. prostredníctvom svojho obhajcu v písomne odôvodnenom odvolaní uviedol, že v odôvodnení rozsudku súd neuviedol, na základe ktorých dôkazov ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú a tiež z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou. Namietal, že neboli vykonané všetky potrebné dôkazy v rozsahu na náležité objasnenie veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a preto okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým záverom v danom prípade. Podľa jeho názoru z úplnej nahrávky celého služobného zákroku hliadky by bolo zrejmé, že osoby sa snažili pôsobiť na obžalovaných, že nech upustia od dokončenia služobného zákroku a vyjadrili sa, že obžalovaní prídu o prácu. Vo vzťahu k výsluchom obžalovaných v procesnom postavení svedkov by sa mohla vyšetrovatelka PZ vyjadriť k priebehu výsluchu, do ktorého okrem nej zasahovali aj ďalšie osoby, čo je možné podložiť nahrávkou výsluchu obžalovaného B., ktorú si vyhotovil. Je možné sa tak domnievať, že audiovizuálna nahrávka bola upravovaná a preto obhajoba opakovane podávala návrh na jej znalecké skúmanie, ktorý však zo strany súdu bol odmietnutý. Tiež súd odmietol návrh obhajoby na prečítanie výsluchu neb. I. L. a tak bolo porušené právo na obhajobu obžalovaných. Namietal, že okresný súd nevykonal dokazovanie vo vzťahu k pravosti podpisu otca obžalovaného B., ktorý návrh bol podaný po prečítaní listinného dôkazu – rozhodnutia Slovenského rybárskeho zväzu MO – SRZ Sekule Moravský Svätý Ján o oslobodení disciplinárne stíhaného C. B. zo dňa 18.12.2019, z ktorého vyplynulo, že dňa 30.03.2019 nebola u neho vykonaná kontrola členmi rybárskej stráže, záznam o previnení nebol spísaný na lovnom mieste, podpis C. B. na doloženom dodatočnom zázname o previnení je sfaľovaný a číslo občianskeho preukazu nie je totožné s číslom aktuálneho občianskeho preukazu. Poškodení v minulosti niekoľkokrát kontrolovali svedka B., tak mali prístup k niektorým údajom, ktoré sa nachádzajú na zázname o previnení, ktorý nebol vypísaný úplne, chýbajú údaje o dátume narodenia a bydliska a je tam uvedené číslo občianskeho preukazu, ktorý bol platný do dňa 05.01.2015. Namietal, že súd zaujal odmietavé stanovisko aj k vyžiadaniu si všetkých sťažností zo Slovenského rybárskeho zväzu Žilina na posúdenie dôveryhodnosti ich výpovedí. K vierohodnosti výpovede uviedol, že G. I. jeden rok pred skutkom fyzicky napadol C. B., lebo tento mu na jeho výzvu neodovzdal rybársky lístok, pričom až po intervencii A. B. I. pustil jeho otca a následne odišli členovia rybárskej stráže preč. Súd sa tak podľa neho nesprávne domnieval, že poškodení nemali s obžalovaným B. konflikt a nemali motív k pomste. Predniesol verziu, že poškodení mali jednoznačne motív, aby zámerne a dodatočne vyhotovili záznam o previnení na C. B., aby mohli tvrdiť to, že tento služobný zákrok bola odplata za údajné sankcionovanie otca obžalovaného A. B., ako to tvrdí obžaloba. Vyslovil názor, že v tomto prípade ide o dôkaznú núdzu, keď v rámci vyšetrovania nebol zabezpečený údaj o vzájomnej telekomunikačnej prevádzke medzi obžalovaným B. a jeho otcom. Nesplnením si svojej povinnosti spoľahlivo zistiť skutkový stav v kontexte § 2 ods. 10 Trestného poriadku bola v korelácii s tým porušená aj zásada in dubio pro reo. Opätovne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/44/2019, z ktorého vyplýva, že význam určenia obvodu výkonu služby príslušníkov inštruktážou nemožno preceňovať, nakoľko inštruktáž nezakladá miestnu príslušnosť policajtov na vykonávanie služobných zákrokov, ale má hlavne organizačný význam, dôležitý pre samotný Policajný zbor z hľadiska určenia taktiky kontroly územia, ako aj z hľadiska kontroly plnenia služobných povinností hliadky zo strany jej veliteľa. A tak prípadné prekročenie obvodu výkonu služby nemôže zakladať trestnoprávnu zodpovednosť pre trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa. Predostrel zároveň svoj záver, že operačný dôstojník pri rozhovore s hliadkou PZ C. XXX uviedol: „Masív rozumel.“, čo znamená, že porozumel hláseniu hliadky o vykonanom služobnom zákroku mimo obvodu Malacky. Túto skutočnosť potvrdil aj svedok M., ktorý počul v rádiovej komunikácii medzi obžalovanými a operačným strediskom aj to, že poškodení sa budú sťažovať na nich, čo potvrdzuje existenciu rádiového hovoru, ktorý sa vyšetrovatelke PZ nepodarilo zabezpečiť. V tomto smere poukázal aj na výpoveď svedka B. a dospel k záveru, že komunikácia medzi obžalovanými a operačným dôstojníkom trvala dlhší čas. K tvrdeniu súdu o úmysle nenahlásiť zmenu miesta výkonu služby uviedol, že už v priebehu služby bol osobne o tejto skutočnosti z jeho strany oboznámený ich priamy nadriadený riaditeľ OO PZ Malacky, ktorý

vyhodnotil výkon ich nočnej služby bez závad. Pokiaľ by bolo zadržanie osvedčenia o evidencii vozidla nezákonné, muselo by byť vrátené neodkladne, pričom riaditeľ bol o celej veci informovaný predtým než bolo toto osvedčenie zaslané na ODI Malacky. Namietal porušenie práva na obhajobu nakoľko jeho výsluch vyšetrovateľ vykonal v procesnom postavení svedka a tak bol donútený sám seba usvedčovať. Už v čase začatia trestného stíhania bolo z uznesenia zjavné, kto by mal byť páchatelom stíhaného skutku. Podľa jeho názoru tiež nebola splnená skutočnosť, že vykonával právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a v skutkovej vete rozsudku nie sú uvedené konkrétne právne normy, ktorým by údajne konanie obžalovaných malo odporovať. Po vykonaní inštruktáže stárou službou OO PZ Malacky, na jej pokyn, resp. s jej súhlasom opustili stanovený hliadkový úsek z dôvodu vykonania obchádzkovej služby v k. ú. Obcí C. G., F. G. a D. J. N. C. za účelom zadržania možných páchatelov trestných činov pytlactva, ako aj kontroly podozrivých motorových vozidiel a kontroly lesných porastov v blízkosti obce F. G., čo bolo aj obsahom inštruktážneho záznamu hliadky, ktorej členovia boli obžalovaní. To, že pri kontrole vozidla boli zistené nedostatky v súvislosti s dokladmi potrebnými na vedenie motorového vozidla a so zlým technickým stavom, nemožno považovať za konanie v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o policajnom zbore. Obžalovaní ako policajti využili svoje zákonné oprávnenie za účelom vykonania kontroly podozrivého vozidla, ktorého jedna osoba z osádky nemala doklad totožnosti a sama súhlasila s lustráciou. Namietal, že členovia rybárskej stráže neboli pri výkone cestnej kontroly riadne označení, nepredložili preukazy členov rybárskej stráže a z obsahu ich batožinového priestoru v kontrolovanom vozidle bolo zrejmé, že sú iba na love rýb, lebo mali rybárske náčinie. Na hlavnom pojednávaní svedok I. uviedol, že túto skutočnosť obžalovaným neoznámili. Na záver navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám rozsudkom tak, že obžalovaného A. B. spod obžaloby oslobodí s poukazom na § 285 písm. a), písm. b) Trestného poriadku.

Za účelom prejednávania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 10.06.2025, na ktorý sa dostavili prokurátorka, obhajcovia obžalovaných a obžalovaní.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí doplnil, nakoľko sa nestotožnil s postupom okresného súdu, ktorý odmietol prečítať výpoveď svedka H. I. L. z prípravného konania. V tomto smere sa krajský súd stotožnil s názorom obhajoby, že výsluch menovaného svedka bol vykonaný v súlade so zákonom, ktorý nemohol byť neskôr vypočutý z dôvodu jeho úmrtia. Z prečítanej výpovede svedka L. z prípravného konania vyplynulo, že čo sa týka prejednávania priestupku C. B., tak oznámenie nespĺňalo podmienky previnenia, o čom informoval Pána B. zo Žiliny. V mesiaci júl opätovne z rady v Žiline mu bolo doručené totožné oznámenie a preto začal disciplinárne konanie dňa 10.12.2019, pána B. vypočul a vydal rozhodnutie o disciplinárnom oslobodení. Zistil, že na oznámení o previnení je uvedené nesprávne číslo občianskeho preukazu a tiež sa mu nezadal jeho podpis. Pri prejednávaní priestupku bol on a B., ale prišiel so synom, ktorý prítomný nebol a hovoril, že je policajt, že mal s poškodenými problémami a že to už riešila inšpekcia MV SR. C. B. nepozná, ani jeho syna. K záveru, že dňa 30.03.2019 počas lovu u C. B. nebola vykonaná žiadna kontrola zo strany rybárskej stráže dospel na základe jeho výpovede a keď nebola vykonaná kontrola, nemohol byť žiaden záznam spísaný. K záveru, že podpis B. na zázname o previnení nie je jeho, dospel pohľadom, lebo mu nechal podpísať každú stranu. V minulosti za 12 rokov sa nestalo, že by bol ich organizácii predložený záznam o previnení, ktorý sa nezakladal na skutočnosti. Čísla uvedené na povolení na rybolov na ľavej strane znamenajú, že miestna povolenka 03299 platí na miestne vody miestnej organizácie Moravský Svätý Ján – Sekule a zväzová povolenka 25737 platí na vody zväzovej organizácie SRZ Žilina vyčlenené v rámci jej pôsobnosti. Keď príde rybár, spracuje sa žiadosť a prihláška za člena SRZ, výbor vyhodnotí, či prijať alebo neprijať a ak prijať, tak sa vystaví členský preukaz s fotografiou, kde je meno, priezvisko, trvalé bydlisko, poradové číslo v evidencii a kedy a kde to bolo vydané. K týmto údajom majú prístup členovia výboru, predseda, tajomník, hospodár a predsedníctvo. Členovia rybárskej stráže, ktorí disponovali konkrétnymi údajmi na zázname to podľa neho mali možno z nejakej kontroly v minulosti. Rovnako mohli mať vedomosť, že je na rybolove, lebo sa poznajú a robia si zle. Neoveroval si informácie poskytnuté C. B. preto, lebo raz volal jedného člena rybárskej stráže, ktorý mu to namietal a bol urazený. On pri prejednaní priestupku nepotrebuje povolenie na rybolov, preto nevidí ani záznam o kontrole, pričom v toto prípade to B. priniesol.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu žiadala odvolaniu prokurátora vyhovieť a obžalovaným uložiť zákonné tresty. Obhajkyňa obžalovaného B. navrhla, aby bol tento oslobodený spod obžaloby. Rovnaký konečný návrh mal aj obhajca obžalovaného E., keď žiadal, aby bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Obžalovaný B. sa pripojil ku konečnému návrhu svojej obhajkyne a obžalovaný E. uviedol, že neurobil nič zlé, nevedel, že kolega mal pomstychtivé myšlienky spáchať niečo v službe.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podali obžalovaní a prokurátor ako oprávnené osoby, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohli a urobili tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaných ako aj prokurátora nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal takmer úplné dokazovanie s výnimkou jedného pochybenia (ako bolo vyššie v texte uvedené), takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz (pochybenie okresného súdu odvolací súd na verejnom zasadnutí reparoval), ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd prvého stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intencióch § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne, dospel k správnym skutkovým záverom, pričom doplnené dokazovanie na odvolacom súde nemalo vplyv na skutkové závery okresného súdu.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov, a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaní spáchali skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu si skutkové závery súdu prvého stupňa osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

Okresný súd správne postupoval keď odmietol návrh obhajcu na vykonanie dôkazov výsluchom vyšetrovateľky Úradu inšpekčnej služby, útvar inšpekcie, odbor inšpekčnej služby Západ, oddelenie vyšetrovania, ohľadom úplnosti audiovizuálnej nahrávky, ktorú doložili poškodení a k priebehu výsluchu obžalovaných v procesnom postavení svedkov, nakoľko výsluchy obžalovaných v procesnom postavení svedkov sú procesne nepoužiteľné v konaní pred súdom a vyšetrovateľka audiovizuálnu nahrávku nevyhotovovala, bola jej predložená poškodenými A. a I. a preto sa k úplnosti audiovizuálnej nahrávky nemôže ani vyjadriť. S tým súvisiaci návrh na doplnenie dokazovania spočívajúci v znaleckom skúmaní audiovizuálnych nahrávok z mobilných telefónov doložených svedkami, bol rovnako správne odmietnutý, nakoľko k týmto nahrávkam boli poškodení riadne vypočutí a z ich výsluchoch je zrejmé, že bola nahratá len časť policajnej kontroly. Okresný súd správne tiež odmietol návrh obhajcu na pribratie znalca z odboru písomznalectva do konania za účelom overenia pravosti podpisu C. B. na zázname o previnení, keď vykonanie tohto dôkazu nepovažoval za podstatné pre objektívne a spravodlivé rozhodnutie vo veci, keď krajský súd nemá pochybnosti, že poškodení otca obžalovaného B. kontrolovali pri love rýb v čase, ktorý predchádzal spáchaniu skutku. Ako nedôvodný považuje krajský súd aj návrh na vypočutie M. B., O. G. N. E., G. N. ml. a I. C., nakoľko títo svedkovia by ku skutku samotnému nevedeli uviesť žiadne relevantné skutočnosti, a rovnako aj návrh na vyžiadanie všetkých sťažností zo SRZ Žilina na

členov rybárskej stráže – poškodených, nakoľko tieto nemajú žiadnu priamu súvislosť s prejednáványm skutkom.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchali ho obžalovaní vo forme spolupáchateľstva.

Ku kľúčovým odvolacím námietkam obžalovaných, podľa ktorých okresný súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, keď nesprávne zistil skutkový stav, keďže obžalovaní žalovaný skutok nespáchali, kontrola bola zákonná, krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Pokiaľ ide o samotné hodnotenie výpovedí poškodených okresným súdom, krajský súd sa s ním plne stotožňuje. Ich výpovede sú aj podľa názoru krajského súdu hodnoverné, keďže v nich obaja vlastnými slovami v rámci monológovej časti podrobne, v podstate zhodne, pritom nezávisle od seba, popisali priebeh skutku. Výpovede poškodených sú konzistentné a nebol u nich zistený žiadny motív k prípadnému krivému obvineniu obžalovaných. Obaja poškodení od počiatku tvrdili, že kontrolovali otca obžalovaného A. B. krátko pred tým, ako ich obžalovaní ako príslušníci polície kontrolovali, už pri kontrole obžalovanými týmto uvádzali, že je to kvôli pánovi, ktorého kontrolovali a dali mu previnenie, lebo nemal osvetlené miesto lovu a jeho syn je policajt, nemali tak žiadny priestor na to, aby si vymysleli verziu o predchádzajúcej kontrole. Poškodení ihneď kontaktovali políciu, pričom napísali podnet na prešetrenie zákroku. Obžalovaný B. zadržal vodičský preukaz a osvedčenie o evidencii poškodenému I. necelú polhodinu po kontrole svedka C. B., pričom obaja obžalovaní (obžalovaný E. ako veliteľ hliadky, obžalovaný B. ako vodič) mali vykonávať obchôdzkovú službu v meste Malacky, pričom mali prioritnú úlohu v čase od 19.45 hod. do 20.30 hod. v meste Malacky. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že oznámenie o nezdržiavaní sa v meste Malacky neoznámili, keďže v knihe fonogramov a hlásení sa takýto zápis nenachádza a z nahrávok komunikácie s operačným absentuje nahrávka, kde obžalovaní hlásia, že opustili služobný obvod okresu Malacky, pričom ani v zázname zo služby obžalovaných táto udalosť nie je zachytená. Správne okresný súd dospel k záveru, že obžalovaní zmenu miesta výkonu služby nenahlásili a obžalovaný E. ako veliteľ hliadky si musel byť vedomý, že kontrola poškodených na lúke nenapĺňa pojmové znaky účasti na cestnej premávke, keď mu muselo byť zrejmé (vzhľadom na jeho postavenie, okolnosti prípadu, vystupovanie voči poškodeným a aktívnemu prístupu ku kontrole) z akého dôvodu, kam a za akým účelom sa ako hliadka PZ spoločne so spoluobžalovaným presúva. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že obžalovaní zastavili vozidlo vodiča poškodeného I. na lúke v katastrálnom území obce C. E. I. nie za účelom plnenia úloh vyplývajúci zo zákona o Policajnom zbore, ale z dôvodu pomstiť sa za predošlú vykonanú kontrolu a sankcionovanie C. B.. Na tomto závere nemôžu nič zmeniť ani výsledky doplneného dokazovania na verejnom zasadnutí odvolacím súdom, keď z prečítanej výpovede svedka H. I. L. z prípravného konania vyplynulo, že na prejednanie priestupku prišiel svedok C. B. so synom, ktorý síce prítomný pri prejednaní nebol, ale hovoril mu, že je policajt, že mal s poškodenými problémy a preto potom na záver svedok uviedol, že poškodení mohli mať vedomosť, že je svedok na rybolove, lebo sa poznajú a robia si zle, z čoho jednoznačne vyplýva, že tento svedok sa snažil vypovedať v prospech obžalovaných, keď následne rozhodol, že poškodení nevykonali žiadnu kontrolu ako rybárska stráž a to len na základe jednej výpovede, pričom za 12 rokov sa nikdy nestalo, že by mu bol predložený záznam o previnení, ktorý sa nezakladal na skutočnosti, navyše v zázname o previnení sú použité rovnaké čísla uvedené v povolení na rybolov a tieto nemali poškodení odkiaľ zistiť, pokiaľ by povolenie svedka C. B. skutočne nevideli.

Aj z časových súvislostí vyplývajúcich z vykonaného dokazovania treba uzavrieť, že tieto do seba zapadajú a vypovedajú o náhlom presune obžalovaných v reakcii na výkon kontroly svedka C. B. pri lovení rýb z Obvodného oddelenia PZ Malacky na miesto činu. Obaja pritom vystupovali ako verejní činitelia, ktorí sa mali počas služby podieľať na plnení úloh štátu a spoločnosti a požívať pri tom právomoc, ktorá im bola zverená. Obžalovaní spáchali skutok v priamej súvislosti s uplatňovaním ich právomoci, keď ako členovia motorizovanej hliadky PZ zastavili svetelným znamením motorové vozidlo s poškodenými - členmi rybárskej stráže, a uplatňovali svoje oprávnenia v rámci dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, pričom išlo o personálne motivovaný výkon služobnej činnosti obžalovaných voči poškodeným, pri ktorom nemohla byť dodržaná nestrannosť

výkonu štátnej služby, keď oprávnenia príslušníkov PZ nemôžu byť zneužívané k odplate, nakoľko potom dochádza k výkonu právomoci spôsobom odporujúcim zákonu. Hoci sa zadržanie vodičského preukazu z dôvodu neplatnosti a zadržanie osvedčenia o evidencii z dôvodu nepredloženia potvrdenia o poistení zodpovednosti môže zdať na začiatku ako opodstatnené, avšak toto konanie postráda právny rámec v podobe zákonne vykonanej cestnej kontroly a tak konaním obžalovaných vznikla poškodeným bezdôvodná ujma neopodstatneným zásahom do sféry ich práv a slobôd.

Obžalovaní sa nemôžu účinne odvolávať na zákonné úlohy PZ, ktorých plnenie by výkonom služobnej činnosti sledovali, keďže inštruktážny záznam im na časový úsek, kedy došlo k spáchaniu trestného činu, ukladal plniť iné úlohy na inom mieste, pričom skutočný úmysel vykonať služobný zákrok obžalovanými, možno identifikovať v pohnútkach zneužiť prostriedky PZ v reakcii na predchádzajúci výkon právomoci členov rybárskej stráže (poškodených) voči rodinnému príslušníkovi – otcovi obžalovaného B.. Táto skutočnosť viedla k motívu obžalovaného B. konať v priamom úmysle smerom k uplatneniu právomoci bez ohľadu na splnenie zákonom stanovených predpokladov, pričom obžalovaný E. musel byť s takýmto konaním uzročený a informovaný ako veliteľ hliadky PZ z akého dôvodu, kam a za akým účelom sa hliadka presúva.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaných, že títo mali so súhlasom stálej služby OO PZ Malacky opustiť stanovený hliadkový úsek z dôvodu obchádzkovej služby v k. u. obcí C. G., F. G. P. D. J. N. C., tak takéto skutkové závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a tvoria tak len súčasť účelovej obrany obžalovaných. Ak by na základe pokynu, či takéhoto súhlasu stálej služby došlo zo strany hliadky PZ k opusteniu stanoveného hliadkového úseku, resp. územnej časti obvodu z dôvodu konkrétnej úlohy, pri plnení ktorej by obžalovaní zastavili a kontrolovali vozidlo s poškodenými, bola by táto skutočnosť uvedená v zázname zo služby, v ktorom sa takýto popis nenachádza. Obom obžalovaným muselo byť vzhľadom na ich osobné a miestne znalosti zrejmé, že vozidlo sa nachádza už v územnom obvode OR PZ v Senici, pričom dôvod na zastavenie tohto vozidla, ktorý prezentujú obžalovaní, nemohol takýto neodkladný zásah do teritoriálnej pôsobnosti iného útvaru PZ zakladať. Poukaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 5Tdo/44/2019, vyhodnotil krajský súd ako nenáležitý, pretože v tejto veci ide o vykonanie služobného zákroku na inom než v inštruktáži určenom mieste v rámci územia pôsobnosti KR PZ a to zo zákonného dôvodu. V tomto prejednávanom prípade ide o konanie obžalovaných v rozpore s inštruktážou, čo by samo o sebe trestnú zodpovednosť obžalovaných nezakladalo (v tom treba obžalovaným prisvedčiť), ale došlo aj k porušeniu miestnej príslušnosti konkrétneho OR PZ a KR PZ, pričom výkon služobnej činnosti nemal zákonný podklad, ale išlo o výkon služobnej činnosti spočívajúcej v podrobení členov rybárskej stráže cestnej kontrole mimo cestnej premávky.

Pokiaľ obžalovaní v konaní prezentovali, že poškodenému I. neboli doklady vrátené bez splnenia podmienky odstránenia poškodenia na jeho vozidle, tak takéto tvrdenie nemá vplyv na posúdenie oprávnenosti samotného zadržania vodičského preukazu a osvedčenia o evidencii, pretože sa vychádza z prezumpcie správnosti postupu konajúceho orgánu (pokiaľ sa nepreukáže opak). Rovnako obrana spočívajúca v tom, že riaditeľ OOPZ Malacky bol o vykonanom služobnom zákroku informovaný obžalovanými, keď nezistil porušenie ich služobných povinností, je účelová, pretože z vykonaného dokazovania vyplýva, že riaditeľ sa o tejto udalosti dozvedel v čase o 22.37 hod. a to z telefonátu operačného dôstojníka.

Podstatnou skutočnosťou, ktorá obranu obžalovaných stavia do pozície obrany účelovej, je, že poškodení sa od počiatku odvolávali na kontrolu C. B. a telefonát, v ktorom malo zaznieť plánované zadržanie technického preukazu, t. j. od kontaktu s obžalovanými v priebehu vykonávania cestnej kontroly, pričom výsledok tejto kontroly im nemohol byť zrejmý a pokiaľ si služobný zákrok obžalovaných nahrávali, museli ho na základe predchádzajúcich udalostí predpokladať. Racionálne pochybnosti vyvoláva naopak verzia obžalovaných, v zmysle ktorej by museli byť ešte pred skončením časového úseku určeného pre inštruktáž na pokyn alebo so súhlasom stálej služby náhle vyslaní mimo svoju územnú pôsobnosť obvodu do obce F. G., aby o niekoľko minút mohli kontrolovať vozidlo členov rybárskej stráže a to práve po tom ako títo členovia vykonávali kontrolu rybárskeho revíru, v ktorom C. B. lovil ryby.

Čo sa týka námietky, že obžalovaní boli vypočutí najskôr v procesnom postavení svedkov, k tomu krajský súd uvádza, že tieto výpovede v konaní pred súdom použité neboli. Nad rámec podľa názoru krajského súdu orgány činné v trestnom konaní postupovali správne, pretože je nežiadúce, aby uznesenie o vznesení obvinenia sa opieralo len o jednostranne zozbierané výsledky dokazovania, pričom svedkovia po zákonom poučení neodmietli vypovedať a na ich výpovede vzhľadom na ich zmenu procesného postavenia ani nemožno prihliadať.

Je potrebné poznamenať, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, aj podľa názoru krajského súdu daná právna kvalifikácia zodpovedá stavu vecí a zákonu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaní spoločným konaním ako verejní činitelia v úmysle spôsobiť inému škodu, vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu (ako už bolo vyššie konštatované) a čin spáchali na chránených osobách - verejných činiteľoch, keď vedeli, že ide o členov rybárskej stráže (za tým účelom ich aj zastavili) a z osobitného motívu - z pomsty (ako už bolo vyššie rozobraté). Obaja obžalovaní úmyselne a nerešpekujúc v inštrukčii stanovený úsek hliadky, prekročili hranicu okresu Malacky a Bratislavského kraja, kde v oblasti rybárskych revírov mimo cestnej infraštruktúry vyhľadali a zastavili záujmové vozidlo členov rybárskej stráže, ktoré zastavili na lúke v katastrálnom území obce C. E. I. a to nie za účelom plnenia úloh vyplývajúcich im zo zákona o Policajnom zbore, ale z dôvodu pomstiť sa za predošlú vykonanú kontrolu a sankcionovanie C. B., keď na zastavenie vozidla neexistoval zákonný dôvod, vykonaný služobný zákrok bol nezákonný. Takto konali bez súhlasu nadriadeného, v rozpore s viacerými ustanoveniami interných predpisov, ktoré sa týkajú vykonávania služobnej činnosti v zmysle inštrukčie pri použití služobného vozidla výlučne na služobné účely a v schválenom úseku vykonávania hliadkovej činnosti a ktoré sú vymenované v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Keďže na mieste zastavenia kontrolovaného vozidla nebola žiadna pozemná komunikácia, ani cestná premávka, plnenie úloh vyplývajúcich zo zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (§ 2 ods. 1 písm. j), písm. k) - policajný zbor dohliada na bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky a spolupôsobí pri jej riadení, odhaľuje priestupky a zisťuje ich páchatel'ov, a ak tak ustanovuje osobitný zákon, priestupky aj objasňuje a prejednáva, § 8, § 9 - tieto ustanovenia sa týkajú povinností policajta, § 18 ods. 1 - oprávnenie požadovať preukázanie totožnosti a § 23 ods. 1 - oprávnenie na zastavovanie a prehliadku dopravného prostriedku) a následne podrobená kontrola podľa § 69 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (policajt je oprávnený zakázať vodičovi jazdu na nevyhnutne potrebný čas alebo mu prikázať smer jazdy, ak to vyžaduje bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky), nemali žiadne opodstatnenie. Konanie obžalovaných bolo rovnako v rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, podľa ktorého policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený. Samotné vyhľadanie a zastavenie vozidla zn. Ford Maverick TEČ C. bolo účelové a nezákonné, nevznikol ani zákonný podklad na následnú kontrolu technického stavu vozidla, kontrolu vodiča poškodeného I. a kontrolu totožnosti spolujazdca J. A., ktorí vykonávali v tom čase činnosť rybárskej stráže (vystupovali ako verejní činitelia podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin bol obžalovanými spáchaný práve s ohľadom na postavenie poškodených ako členov rybárskej stráže) a následné zadržanie dokladov, ktoré potom z tohto dôvodu treba kvalifikovať ako nežiaduci následok a ujmu, ktorá vznikla poškodeným a to

v priamej súvislosti s konaním obžalovaných. Na podklade vykonaného dokazovania tak jednoznačne treba dospieť k záveru o personálne motivovanom výkone služobných oprávnení v dôsledku čoho nebola dodržaná nestrannosť výkonu štátnej služby, čím došlo k výkonu právomoci spôsobom odporujúcim zákonu a obžalovaní tak narušili záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov. Práve s ohľadom na zneužitie zákonného podkladu služobného zákroku možno výkon právomoci obžalovaných subsumovať pod zákonný znak „vykonávanie právomoci spôsobom odporujúcim zákonu“. Pokiaľ ide o konanie, ktoré výroku o treste predchádzalo, obžalovaní mu v odvolaní žiadne chyby nevytýkali a chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, krajský súd vlastným prieskumom nezistil.

Krajský súd ešte predtým ako predostrie závery ohľadom zákonnosti a primeranosti uloženého trestu považuje za potrebné na úvod pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu. K samotnému trestu je potrebné uviesť, že je právnym následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že okresný súd u obžalovaných správne preskúmaval pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom u obžalovaných konštatoval jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, keď naproti tomu žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona nevzhladol. Iné či už poľahčujúce alebo priťažujúce okolnosti ani krajský súd vlastným prieskumom nezistil.

Po preskúmaní zákonnosti výroku o treste sa krajský súd stotožnil s argumentáciou okresného súdu (nestotožnil sa s argumentáciou prokuratúry) v tom smere, že u obžalovaných je potrebné aplikovať ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko uvedené ustanovenie upravuje podmienky pre mimoriadne zníženie trestu v prípade, že súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Podľa ustálenej súdnej praxe dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom (primerane rozhodnutie Najvyššieho súdu publikované pod číslom 10 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2011).

S poukazom na citovanú judikatúru Najvyššieho súdu SR krajský súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že od spáchania skutku až do rozhodnutia na krajskom súde ubehlo cez 6 rokov, pričom

trestné stíhanie začalo dňa 20.05.2019, je možné túto dĺžku konania vyhodnotiť ako neprimerane dlhú dobu vzhľadom ku skutočnosti, že nejde o rozsiahlu ani obtiažnu vec, a preto bolo potom nevyhnutné zohľadniť túto okolnosť pri výmere trestu.

Pokiaľ v priebehu odvolacieho konania došlo k zmene Trestného zákona, krajský súd nepostupoval podľa Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, nakoľko jeho použitie nevyhodnotil pre obžalovaných ako priaznivejšie, pretože okresný súd pri ukladaní trestu obžalovaným postupoval v súlade s § 38 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom do 06.08.2024, keď hornú hranicu trestnej sadzby znižoval a tak obžalovaným bolo treba ukladať trest v rozmedzí 4 rokov až 8 rokov (nie 4 – 10 rokov).

Obom obžalovaným bol s ohľadom na všetky skutočnosti aj podľa názoru krajského súdu uložený primeraný a zákonný podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom vo výmere 3 rokov, ktorý im bol podmienene odložený v súlade s § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1 Trestného zákona so skúšobnou dobou vo výmere 3 roky (s povinnosťou spočívajúcou zúčastniť sa v rámci skúšobnej doby na psychologickom poradenstve).

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie oboch obžalovaných a prokurátora ako nedôvodné zamietol. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.